

## KREFELD, 06.07.2003 ora 10:00

Fr. Frank

Da, noi cu toții credem acest lucru: că Domnul are o cale pentru noi și că are o cale împreună cu noi, că El pregătește o cale pe care noi să umblăm, că El dă la o parte toate piedicile, așa cum este scris în prorocul Isaia și cum am amintit ieri seară. Prin slujba lui Ioan Botezătorul a fost pregătită calea pentru Domnul. Mirele și Mireasa au fost aduși împreună. Începutul a fost făcut, podul de la Vechiul la Noul Testament a fost construit. Luca 16, vs. 16, Legea și Prorocii au ținut până la Ioan, iar de atunci încolo Împărăția lui Dumnezeu este predicată. Acum noi privim înapoi peste o perioadă de timp de 2000 de ani, 2000 de ani de la înființarea Bisericii nou-testamentale. În cursul acestor 2000 de ani au avut loc multe devieri și multe lucruri au fost introduse, răstălmăcite și schimbate. Originalul a fost aproape în întregime pierdut. Adevărata Biserică a Domnului a fost întotdeauna o turmă mică. Toate celelalte au fost majoritare, dar cei aleși, care umblau pe căile lui Dumnezeu, ei erau întotdeauna în minoritate. Acum, după atâta timp, Dumnezeu ne-a plasat din nou într-o epocă profetică, ne-a deschis inimile și ochii ca să o vedem, ca să primim Cuvântul făgăduinței, să-l credem și să îl experimentăm personal, să putem vedea că Dumnezeu are dinou cuvântul decisiv în Biserică, nu cuvintele omenești sau tradițiile, ci Cuvântul lui Dumnezeu este predicat acum la sfârșit ca și la început.

Noi trăim în timpul în care nu se împlinește doar cuvântul din Matei 24.14: Evanghelia Împărăției este predicată tuturor neamurilor ca o mărturie. În același timp, noi trăim împlinirea cuvântului din Apocalipsa 14, chiar și Apocalipsa 12. Are loc nașterea copilului de parte bărbătească. Doar biruitorilor le-a dat Dumnezeu făgăduința că vor sta cu Domnul pe scaunul de domnie.

Și în această adunare vă spunem un bun venit tuturor. Ne dorim pentru toți binecuvântările cele mai bogate ale lui Dumnezeu. Dorim cu

toții ca Dumnezeu să ne vorbească atât de direct fiecăruia dintre noi prin Cuvântul Său, ca și când El ar sta vizibil înaintea noastră, ca Cuvântul Lui viu care este crezut, să devină apoi Cuvânt trăit în practică. Așa cum am auzit deja de la fratele Muller, în introducere, Cuvântul să fie trăit în noi și să devină adevăr în noi. Nu să vorbim doar despre Cuvântul descoperit, ci să devenim o parte a Cuvântului. Așa cum Răscumpărătorul a putut spune: „*Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl.*” La fel trebuie să se descopere că Hristos își trăiește viața Lui de înviere în cei care au murit împreună cu El, care au fost îngropați împreună cu El prin botez și care au înviat împreună cu El la o viață nouă, astfel ca să putem spune: „Noi nu mai urmăm calea și voia noastră proprie, ci Tu să ai calea Ta, Doamne!” Ca să putem spune, din convingere, *Nu voia mea, ci voia Ta să se facă!* Astfel, Dumnezeu va avea calea Lui cu noi.

Vrem să le salutăm în mod deosebit pe sora noastră din Argentina. Sora noastră, Schmidt Huber, să ducă salaturile noastre celor din această țară. Eu am anunțat deja că dacă Domnul voiește, eu voi ajunge într-o zi în Lima, Peru. Aceasta este sora noastră – un reprezentant vrednic al Cuvântului lui Dumnezeu. Ea aparține unui grup foarte mare care a primit Cuvântul. Noi putem fi auziți acolo prin transmisiile video, iar Cuvântul lui Dumnezeu aleargă și împlinește scopul pentru care a fost trimis. Dumnezeu să te binecuvânteze! Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți este rugăciunea noastră! Tot prin fratele Muller am auzit, dar nu azi, ci cu ceva vreme în urmă că Dumnezeu a binecuvântat în mod deosebit fosta Iugoslavie, iar pentru mine va fi o mare bucurie să fiu acolo în luna august. Dumnezeu a deschis uși chiar la două stații TV din Belgrad și Novi Sad. E minunat că Dumnezeu include toată Europa și toată lumea, că toate națiunile și limbile aud Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul acestui ceas, având prin acesta, parte la ceea ce face Dumnezeu la prezent. Cu adevărat, noi nu avem sarcina de a reprezenta o denotație sau o biserică, ci doar să predicăm Cuvântul și Planul lui Dumnezeu. Și toți cei care sunt din Dumnezeu, îl vor auzi.

Vreau să mă refer pe scurt la aceste trei întrebări care au fost puse. Prima este o mulțumire pentru faptul că Dumnezeu a ajutat pe

cineva să ia examenul – da, noi ne bucurăm împreună cu toți cei care trec cu bine examenele lor, nu doar la liceu sau altundeva, ci să fi trecut bine examenele vieții. Acesta este tot atât de important ca și examenul dintr-o școală. Fie ca Dumnezeu să ne ajute pe toți ca ambele examene să le trecem cu bine!

Cineva, care nu își dă numele, întreabă: „Frate Frank, este un lucru nebiblic ca cineva să fie activist politic?” Vreau să vă răspund foarte cinstit: cine are timp și nervi pentru asta... niciodată nu a fost un timp în care atracția înspre politică să fie atât de puternică precum astăzi, așa că celui care vrea să intre în politică, îi dau un sfat puternic: mai bine ocupă-te de Cuvânt și de mântuire, și lasă politica în seama politicianilor, lasă religia conducătorilor religioși, umblând calea cu Domnul.

Apoi, este o a treia întrebare: „Moise a fost un proroc, dar ce slujbă a avut Iosua? Vă rog, dați-mi un răspuns bazat pe Biblie!” Pentru a avea un răspuns biblic trebuie doar să citim din ultimul capitol din Deuteronom și din primul capitol din Iosua. Aici avem răspunsul biblic, negru pe alb. Deuteronom 34.1: *„Moise s-a suit din câmpia Moabului pe muntele Nebo, pe vârful muntelui Pisga, în fața Ierihonului. Și Domnul i-a arătat toată țara...”* Vs. 10 din Deuteronom 34: *„În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față.”* Apoi, trecem direct în Iosua 1.1: *„După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise: ,Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel. Orice loc pe care îl va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise.”* După aceasta sunt menționate chiar și granițele, care sunt dimensiunile pe care țara trebuie să le aibă. Aici avem un exemplu minunat: una este chemarea afară, așa cum Dumnezeu i-a promis lui Avraam. O puteți citi în Geneza 15.13: *„Și Domnul a zis lui Avram: ,Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robit, și o vor apăsa greu timp de 400 de ani.’ ”* Aceasta a fost promisiunea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Avram, iar la împlinirea timpului, Domnul i S-a descoperit lui Moise dându-i trimiterea, iar Dumnezeu i-a dat promisiunea: *„Eu voi fi cu tine.”* Una a

fost conducerea afară din robie, din sclavie, iar cealaltă a fost intrarea în țară în urma timpului de încercare pentru a vedea dacă ei sunt ascultători sau neascultători. Pentru că nu începutul, ci sfârșitul va fi încununat. Același lucru se întâmplă cu toți credincioșii: prima dată este eliberarea lor din robie și din toate lucrurile care i-au aplecat sub jugul păcatului. Este vorba despre vicii și despre faptul că unii oameni sunt prinși de unele năravuri și de lucruri de care ei nu se pot elibera singuri, după care vine ziua glorioasă a izbăvirii. Conform Scripturii, cel pe care Fiul îl face slobod, este cu adevărat slobod. Apoi urmează proba și introducerea în toate promisiunile care sunt, după aceea, experimentate prin har.

Pentru a face o legătură cu timpul nostru...noi am fi oameni vrednici de milă dacă am ști numai ceea ce Dumnezeu a făcut în timpul lui Avraam, Moise sau Iosua sau chiar ceea ce a avut loc la începutul Noului Testament, dacă Scriptura nu ar include întregul Plan de mântuire, până la cerul nou și pământul nou, până când timpul se revărsă în veșnicie. Dacă aceste lucruri nu ar fi toate în această Carte, noi nu am putea da nimic mai departe și nu am avea nici o orientare. Dar în această Carte minunată este deja scrisă întreaga istorie a mântuirii și întregul plan de mântuire, de la început până la desăvârșire. În introducerea Apocalipsei citim despre lucruri care au fost, despre lucruri care sunt și despre lucruri care au să vină. Tot ceea ce privește trecutul, prezentul și viitorul, totul este scris în aceasta singură Carte. Noi avem harul să punem împreună Vechiul și Noul Testament. Gândiți-vă că există o biserică care respinge întregul Vechi Testament din cauza unui singur verset pe care ei l-au înțeles greșit. Textul pe care dușmanul li l-a răsucit este scris în Evrei 1.1. „*După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe feluri și în multe chipuri, Dumnezeu, în aceste zile din urmă, ne-a vorbit prin Fiul...*” Din acest vs., ei deduc că tot ceea ce s-a vorbit (în Vechiul Testament) aparține trecutului, că acum nu mai este valabil și că tot ceea ce contează este ceea ce a vorbit prin Fiul. Imaginați-vă câtă dezordine a cauzat dușmanul luând numai un singur text – el nu folosește niciodată două sau trei – aceasta nu îl preocupă deloc – el ia doar un text, și cu acel singur text poate produce tot felul de pagube, adică nu leagă un verset biblic de altul pentru a găsi

răspunsul bine echilibrat. Aceasta s-a întâmplat și în Noul Testament cu vorbele pe care Domnul le-a spus despre Ioan – „*dacă Eu vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?*” – și deodată s-a și ivit neînțelegerea că el nu va muri până când Domnul va reveni. Neînțelegerile și răstălmăcirile sunt, de altfel, un lucru foarte natural. Supranaturală este doar descoperirea și călăuzirea în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, noi Îi mulțumim Domnului Dumnezeu pentru harul că noi nu prezentăm o înțelegere intelectuală, ci arătăm Vechiul și Noul Testament într-o armonie divină. Vechiul Testament ne arată toate promisiunile, iar cel Nou ne arată împlinirile. Închipuiți-vă: o întreagă denotație respinge Vechiul Testament din cauza neînțelegerii unui singur verset! Unde sunt atunci toate celelalte promisiuni, până la ultimul capitol din prorocul Maleahi: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de ziua Domnului cea mare și înfricoșată...*”? Noi înțelegem cât de important este versetul din Luca 24.45, în care se spune că Domnul Și-a descoperit Cuvântul celor ai Lui și le-a deschis înțelegerea pentru Scripturi. Avem o întrebare: dacă toate și-au primit răspuns în Isus Hristos, Domnul nostru, atunci de ce a început chiar El de la Moise, de la proroci și din Psalmi, să arate împlinirea a tot ceea ce Dumnezeu a promis și a spus în timpurile trecute? Dumnezeu este încă pe tronul Lui.

Eu vă sunt încă dator un răspuns la această întrebare despre Moise și Iosua. Ar fi cu adevărat un lucru trist să știm doar că Dumnezeu a trimis un proroc în timpul nostru pentru a ne scoate afară din toată înșelăciunea, confuzia și rătăcirea, să ne cheme afară: *Poporul Meu, ieșiți afară din mijlocul lor și nu vă atingeți de lucrurile necurate!* Fără o învățătură sănătoasă, călăuzirea în Cuvântul făgăduit nu ar avea loc. Atunci, Dumnezeu ar fi început o lucrare fără să o mai și încheie. Tot ceea ce Dumnezeu începe, va și duce la bun sfârșit și va și împlini. Dumnezeu a încheiat lucrarea de creație. De asemenea, El va încheia și lucrarea de răscumpărare. Așa cum am spus-o de multe ori, începutul trebuie să fie făcut prima dată, pentru că Dumnezeu nu poate sfârși decât dacă a început. În toate lucrurile, trebuie mai întâi să existe un început. Începutul trebuie făcut, apoi vine continuarea.

Toți știți că mi-a fost cerut prin e-mail să distribui o carte despre viața fratelui Branham. O carte în trei volume, 1,2 și 3. Cartea este tradusă și în limba germană. Apoi vine această întrebare prin Internet: „De ce nu publicați această carte?” Sarcina mea nu este aceea de a prezenta un om și stadiile vieții lui, de la naștere până la moarte. Sarcina mea este aceea de a predica Cuvântul lui Dumnezeu. Eu trebuie să Îl predic pe Isus Hristos și Cuvântul lui Dumnezeu, și nimic altceva. Toate celelalte lucruri ce aparțin de cultul unui om, eu le las celorlalți. Noi avem dreptul și privilegiul de a asculta ce Dumnezeu a descoperit. Haideți să fim cinstiți, eu nu am timp de pierdut cu afirmațiile care au fost făcute. Eu nu pot decât să mă întorc la Cuvânt și să predic ce este scris și ce rămâne pe vecie. Toate celelalte le las acelora care au prea mult timp la dispoziție. Eu nu judec, ci vorbesc cu dragoste și cu durere în inimă și suflet: este posibil să onorezi un proroc, să-i împodobești mormântul, să-l cinstești foarte mult și să vorbești mereu despre experiențele lui și, prin aceasta, să distragi atenția de la ceea ce Dumnezeu a făcut pe pământ din acel timp de când l-a luat la Sine pe prorocul Lui. Cât despre Iosua... eu nu sunt nici un Iosua, dar Dumnezeu este același: El cheamă afară și El conduce înăuntru. Așa cum Domnul i-a spus lui Iosua: *Robul Meu, Moise, a murit*, acum ridică-te, treci Iordanul și cucerește țara căci vă dau fiecare centimetru și fiecare loc pe care îl va călca talpa piciorului vostru. Deci, este vorba despre o cucerire, de o intrare - nu să teoretizăm despre ea, ci să trecem Iordanul și să cucerim Ierihonul, învingând dușmanii și făcând ca fiecare promisiune să devină realitate. Aceasta este responsabilitatea noastră în acest timp.

De multe ori, pentru a clarifica lucrurile, spun că nu există nici un om pe pământ care să aprecieze atât de mult slujba fratelui Branham și să o accepte cu o așa mare recunoștință precum fratele Frank. Și nu există nici o altă slujbă care să fie atât de apropiată, de scripturală, de adevărată și așa de puternic legată de slujba fratelui Branham, precum slujba Cuvântului descoperit pe care Dumnezeu ne-a dat-o prin harul Lui. Desigur că aș putea să mă plimb prin toată Europa, arătând toate cele 21 de scrisori ale corespondenței mele cu fratele Branham. Aș putea să prezint acel articol din revista „Mehr Licht” (Mai multă lumină), în

care s-a publicat relatarea vizitei mele la fratele Branham în decembrie 1962, articol apărut în martie '63 cu fotografia mea pe prima pagină. Aș putea merge din casă în casă, dar eu nu o fac. Am fost chemat să predic Cuvântul lui Dumnezeu, poporului lui Dumnezeu, fără să uit să îl amintesc pe fratele Branham, dar dându-i slavă lui Dumnezeu care ne-a adus înapoi la Cuvânt. Și o spun încă odată - acest gând nu l-am încheiat - că toți aceia care dansează în jurul vițelului de aur, pierd legătura cu lucrarea lui Dumnezeu de la plecarea acasă a prorocului. Voi trebuie să credeți acest lucru: eu am fost la înmormântarea lui, am fost ultimul care l-am văzut întins în sicriu și am privit cum sicriul a fost coborât în mormânt, dar în aceeași zi – și nu mint – în aceeași zi, ceva a vorbit în inima mea: „Acum a venit timpul tău ca să distribui hrana depozitată.” M-am întors în aprilie 1966, și primul lucru pe care l-am făcut a fost acela de a-mi înainta demisia pentru că știam că însărcinarea pe care Dumnezeu a dat-o trebuie îndeplinită pentru a duce Cuvântul până la marginile pământului. Cu multă batjocură m-am ales din asta – și lăsați-mă să mai adaug o propoziție aici – există întotdeauna două grupuri de oameni chiar în mijlocul credincioșilor: un grup e format din oameni care cred ceea ce Dumnezeu a spus printr-un om trimis de El – aceștia sunt primii, cei aleși, iar celălalt grup, din oameni care ascultă ceea ce se spune despre omul trimis de Dumnezeu. Ei se vor împotmoli în aceste lucruri, vor scutura din cap, continuând să umble pe propriile lor căi. Și aceasta este scuza prin care ei își liniștesc conștiința, mergând mai departe pe căile lor. Nu omul lui Dumnezeu este infailibil, ci Cuvântul pe care îl poartă, venit prin inspirație și descoperire. Dumnezeu a hotărât așa ca nici un om să primească slava, ci Lui, veșnicului, adevăratului și credinciosului Dumnezeu Îi aparține toată slava în vecii vecilor!

De asemenea, s-a mai împlinit și ceea ce spune Domnul în Luca 10:16: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă!*” Voi nu trebuie să îl ascultați pe fratele Frank – nu vă folosește la nimic. Voi trebuie să ascultați Cuvântul pentru că Dumnezeu vorbește prin Cuvânt. Eu nu am nici o învățătură personală, nici un program personal, nici un plan personal – noi toți am devenit o parte a Cuvântului, o parte a promisiunilor, a planului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. De aceea, noi nu ne oprim la momentul plecării acasă a fratelui Branham – abia

pot suporta faptul că el a murit chiar în ziua mea de naștere, în 24 decembrie – și în această zi el a fost chemat acasă. Mi-e greu să știu că l-am văzut mergând în sus învăluit într-un nor, și întrebându-l în vis: „Frate Branham, tu nu ești Fiul Omului, de ce te văd eu pe acest nor?” Și eu nici nu știam că acesta era momentul în care Dumnezeu l-a chemat acasă.

Frați și surori, Dumnezeu Se îngrijește de toate lucrurile, chiar dacă uneori nouă ni se pare că nu știm cum vor continua lucrurile – și probabil că este adevărat – dar noi Îl cunoaștem pe Cel care știe și noi știm în cine ne-am pus nădejdea. Un cântec spune: *Tu știi, Doamne, că eu nici nu cunosc drumul*. Fie ca El să ne conducă pas cu pas pe acest drum, și așa se va împlini și ceea ce a spus Domnul în Ioan 13.20: *Pe cine trimit Eu...* Și amintiți-vă ce i-a fost spus fratelui Branham, lui Ioan Botezătorul și prorocilor – a fost o trimitere – *Eu te trimit la ei* – chiar și prorocului Ieremia i-a fost spus: *Eu te trimit*. Lui Pavel i-a fost spus: *Eu te voi trimite la Neamuri*. Domnul dă trimiterea și însărcinarea, El mandatează – apoi, când El trimite pe cineva, înaintea trimiterii trebuie să fie o chemare, trimiterea trebuie dată. Sper că ați înțeles cu toții.

Nu e nevoie să ne referim la noi înșine. Dumnezeu a confirmat-o pretutindeni în lume, iar Cuvântul Lui descoperit atinge marginile pământului. Mai e un lucru pe care vreau să îl accentuez o dată în plus: dacă Dumnezeu nu ar fi trimis un proroc, dacă Domnul nu ne-ar fi dăruit acces la Cuvântul profetic, atunci noi am fi citit 2 Petru 1.19 la fel cum o fac toți ceilalți și am fi cunoscut tot atât de mult cât cunosc ei. Dumnezeu a trimis un proroc pentru a ne lumina profeția biblică la sfârșitul timpului, pentru a ne o arăta în împlinirea ei – și eu nu vreau să intru acum în aceasta – dar, aceste lucruri pur și simplu aparțin unul de altul. Dacă deschizi televizorul astăzi – lucru pe care îl fac foarte rar în călătoriile mele – dar întreaga lume este plină de evangheliști de televiziune, în special acel om de la „Chrystal Cathedral” (Catedrala de cristal) care se laudă că va include în programul său toate cele 182 de țări ale lumii. Apoi mai sunt ceilalți mari evangheliști care pun mâna pe milioane de dolari – și eu nu judec – ci doar observ că ei nu predică Evanghelia, nici măcar o jumătate de Evanghelie, d’apoi Evanghelia deplină (sau: că de Evanghelia deplină nici nu se poate vorbi). Peste tot,



oamenii li se alătură și sunt mulțumiți, dar unde poți vedea astăzi oameni străpunși în inimă, și care să spună: Dumnezeu, ce trebuie să facem ca să fim mântuiți? Unde putem auzi astăzi răspunsul: *Pocățiți-vă și fiecare să fie botezat în Numele lui Isus Hristos*? Nu îl putem auzi de la nici un evanghelist de pe pământ. Toți au evangheliile lor glazurate pentru a nu deranja pe nimeni, toți iau banii oamenilor, înșelându-se pe ei înșiși și milioane de oameni. A sosit timpul predicării Cuvântului original al lui Dumnezeu.

Voi face doar o scurtă mențiune despre cele citite în câteva pagini de pe Internet. Voi cita doar o mică parte. Nu voi citi toate cele 75 de pagini, ci numai ultimul comunicat al Vaticanului. Ultimul (cel mai recent) comunicat al Vaticanului. În total, sunt 75 de pagini pe care fiecare le poate lua din Internet. Începe cu Putin. Putin vrea să medieze apropierea dintre patriarhul Moscovei și Sfântul Scaun. Deci, și Moscova trebuie integrată. Moscova, 26 iunie 2003, președintele Federației Ruse, Vladimir Putin, a declarat miercură trecută că autoritățile publice ale țării lui trebuie să depună toate eforturile pentru a realiza apropierea dintre patriarhul Moscovei și Sfântul Scaun. Toată Europa trebuie să le cedeze puterea. Și dacă nu se poate prin politică, atunci se poate prin religie. Dar lucrurile care pot fi citite în aceste 75 de pagini - aceasta este ultima parte - nici un predicator penticostal, nici un predicator carismatic, nici un evanghelist nu ar fi putut să o formuleze mai bine. Sunt folosite foarte multe versete din Apocalipsa pentru a prezenta unificarea Europei. Și, dintr-o dată, Hristos nu mai este piatra de temelie a Bisericii nou-testamentale, ci piatra de temelie a noii Europe. O, câte sunt scrise aici! O spunem deschis că întreaga lume se bucură de faptul că toți redevin una. Este citat chiar și versetul: „...*nu vă tulburați, ci sfințiți pe Hristos în inimile voastre...*” Se citează verset după verset, se spune că Hristos este nădejdea noastră, și apoi se citează dinou Biblia, Apocalipsa 1.17,18: „*Nu te teme, Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă...*”

Iubiților, s-a ajuns așa de departe încât toată lumea este păcălită prin cuvinte evlavioase. Aici scrie: „Noi suntem confrunțați cu Evanghelia, Isus Hristos este Cel dintâi și Cel de pe urmă. În El, toată istoria își găsește începutul, menirea, sensul și apogeul.” Apoi vine

întreaga construcție cu Hristos ca și piatră de temelie, nădejde a bisericii din Europa. Versete biblice minunate vin să dea claritate cu privire la timpul sfârșitului, despre lucrurile care se petrec acum. Mai departe scrie că toți trebuie să se unească ca și pietre vii cu Isus Hristos, piatra de temelie, pentru a construi Europa ca pe o casă spirituală și morală și pentru a fi siguri că lasă generațiilor viitoare cea mai valoroasă moștenire. Și se continuă în acest fel încât nu-ți vine să crezi ceea ce scrie aici!

Toți, fără excepție, toți vor cădea pradă înșelăciunii. Toți aceia al căror nume nu a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost junghiat. Este citat chiar și textul din Apocalipsa 10.8,9: „*Ia toată cartea și mănânc-o!*” Apoi se continuă cu descoperirea pe care Ioan a primit-o pe insula Patmos. Se spune că această carte deschisă a fost dată lui Ioan și apoi întregii biserici, după care vine o poruncă despre lucrurile care trebuie făcute. Dragi frați, eu am citit-o în întregime, deși am avut foarte puțin timp. Dar cel care vede asta, cel care privește în spatele cortinei, același lumina i se aprinde. Lumina se va aprinde numai dacă vine de la Dumnezeu. Iar lumina vine numai de la Dumnezeu prin Cuvântul profetic când acesta este descoperit. Aici mai avem ceva: *Chemarea (Vocația) spirituală a Europei ca promotor al comunității valorilor universale*. Și apoi se vorbește despre predarea Europei în grija Mariei. Urmează Apocalipsa 12.8, *În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare* – și despre aceasta se spune că este Maria. Totul este apoi depus la picioarele ei, iar ea este încoronată. Se aduc rugăciuni Mariei, mama speranței: „Mamă a speranței, conduce și învață-ne să Îl predicăm pe Dumnezeu cel viu, ajută-ne să Îl mărturisim pe Isus Hristos ca singurul Mântuitor. Fă-ne să fim utili!” Și așa mai departe.

Eu o spun încă odată: numai cui Dumnezeu îi dăruiește har, va recunoaște că înșelăciunea este cu adevărat în religie. Aici se poate citi că această declarație este îndreptată spre toate religiile, spre fiecare din națiunile Europei, spre toate religiile: Iudaismul, Islamul, toate sunt incluse și vor face parte din această unitate globală și universală. Și toți au auzit-o. Se vorbește numai despre Ordinea Mondială, despre Guvernul Mondial al cărui cartier general îl cunoaștem toți. Încă ceva

foarte scurt, după care ne întoarcem la Cuvânt. Iubitul nostru frate Kaspar, unul din cei mai respectați oameni din Praga, un restaurator, un artist – sculptor, mi-a adus trei fotografii dintr-o biserică numită „Biserica sfintei fecioare Maria” din Republica Cehă. În fotografii se poate vedea cum peste tot sunt numai craniile, așezate atent pe un rând. Craniile peste craniile sunt expuse acolo. Întreaga platformă este plină de craniile. De unde provin aceste craniile? Toate sunt craniile ale martirilor. Ale martirilor. Astfel, martirii sunt cinstiți.

Frați și surori, mai amintesc încă un singur lucru ca și ieri seară: timpul este foarte târziu, Reforma aparține trecutului, toți se întorc în sânul mamei lor așa cum ni se arată foarte limpede în Apocalipsa 17. Acesta este ceasul când Dumnezeu Își descoperă Cuvântul Lui poporului Său pentru ca deosebirea să poată fi observată și ca noi să nu cădem în capcană. Lehmann, unul din cei mai influenți cardinali, un om de cel mai înalt rang în țara noastră și de partea cealaltă, episcopul Hock, unul își udă mână în „apa sfințită” și îl ordonează pe acest protestant, așa încât de acum înainte lucrurile să fie așezate în ordine, ca pacea între ei să fie restabilită. Dar nu în Biserica lui Dumnezeu. Noi avem înalta slujbă înaintea noastră. Sămânța este semănată, Biserica intră în durerile nașterii, iar biruitoarii se nasc din ea. Iubiți frați, noi nu vom fi duși în cer pe un strat de flori. Noi suntem un spin în ochii dușmanului. Dar îndrăzniți căci Domnul nostru a biruit și prin El și noi vom birui. El a zdrobit capul șarpelui. El a îndepărtat vrăjmășia și ne-a dăruit pace prin har.

Dar este posibil ca o mânie sfântă să vină asupra unui om al lui Dumnezeu, de fapt, asupra fiecăruia dintre noi, dacă vedem că omenirea este condusă în întuneric în Numele lui Dumnezeu, și nu în lumină. Ioan a adus mesajul, a pregătit calea, lumina strălucea în întuneric. Frați și surori, noi nu o spunem doar – ci așa și este. La sfârșitul timpului de har, înaintea Zilei Domnului, cea mare și înfricoșătoare, Dumnezeu a trimis un proroc ca să pună Cuvântul profetic pe sfeșnic. A trimis un proroc, dar nu l-a pus pe el pe sfeșnic, ci a așezat Cuvântul descoperit. Eu vă cer un singur lucru: nu umblați niciodată împotriva luminii, căci veți fi orbiți, ci umblați cu lumina și în lumină, ca drumul tău să îți fie luminat. Cel care merge împotriva luminii, este orbit de lumină. Cel care merge

împreună cu lumina, acela va avea calea luminată. El vede pe unde umblă.

Poate că nu chiar până la sfârșit, dar avem făgăduința că Domnul va fi cu noi în toate zilele. Lucrul important este să vedem unde pășim astăzi, unde pășim mâine și până la capăt, Domnul ne va arăta calea până când vom ajunge de la credință la vedere.

Încă o singură remarcă asupra istoriei bisericii: dacă noi nu avem posibilitatea de a citi multe cărți care vorbesc despre primele secole până la apariția creștinătății (de stat), dacă nu avem posibilitatea de a cerceta și a citi – nu doar de a crede orbește niște tradiții – ci pentru a ne convinge personal că ceea ce a fost spus este corect. Pe scurt, adevărul sună astfel: primele două veacuri au trecut fără formarea vreunei organizații creștine. Până în anul 312, toți creștinii, în total 132 de direcții, care sunt cunoscute internațional, până la acel moment nu a existat nici o persecuție a evreilor. Numai creștinii au fost persecutați în Imperiul Roman, în special sub domnia lui Dioclețian. Apoi persecuția a încetat. După aceea, a sosit timpul când Constantin a convocat Conciliul, iar acolo s-a hotărât cursul pentru formarea unei biserici în Imperiul Roman, o biserică de stat. Doar la acest Conciliu s-au stabilit premisele apariției în anul 381 a creștinismului trinitar. Acest lucru trebuie spus foarte clar aici: în anul 381, Teodosiu – toate acestea le puteți vedea în biroul meu subliniate cu roșu – a declarat religia trinitară ca singură religie valabilă în întregul Imperiu Roman. Acela a fost momentul când a început creștinizarea forțată.

Am fost întrebat când a fost introdus botezul copiilor. Botezul copiilor nici nu există. Există doar o stropire a pruncilor, pentru că „botez” vine de la cuvântul grecesc „baptisma”, ceea ce înseamnă scufundare, nu doar câteva picături stropite pe frunte. A fost instituit în timpul creștinizării forțate când toți, mici și mari, au fost obligați să „între” în creștinism. Și cel care nu vroia să între viu, acela trebuia să între mort. Dacă vă arăt astăzi din revista Stern, binecunoscută fiecăruia la noi în țară, că e scris aici ca pe o tablă, negru pe alb, că în cele șapte cruciade, timp de 200 de ani, au fost uciși 22 milioane de oameni. Și toate aceste cruciade au avut loc în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Prin aceste cruciade, având sabia într-o mână și

crucifixul în cealaltă, oamenii au fost forțați să accepte, iar cei care nu au fost de acord, au fost obligați. Aceasta este creștinizarea după Roma.

Adevărata Biserică a lui Isus Hristos este chemată afară prin mesajul divin al dragostei, Cuvântul Evangheliei este predicat, și toți cei care aud și cred, pot fi mântuiți. Nu e nimic forțat. Oricine vrea, să vină, oricine dorește, să vină. *Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați!* Noi avem a face cu o istorie groaznică a bisericii. Nu există cuvinte pentru a o exprima. Numai Dumnezeu a putut să scrie istoria în avans în Cuvântul Său. În Apocalipsa se spune ceea ce va fi, adică cetatea cea mare care stăpânește peste împărații pământului, și în ea a fost găsit sângele sfinților, al prorocilor și al martorilor lui Isus. Nu eu am scris Biblia. Eu doar o cred. Și întreaga istorie dovedește adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. O puteți citi în Apoc. 17.6 și în alte versete biblice. Putem citi și din Apocalipsa 19.2 sau Apoc. 16.6, unde scrie că ei au vărsat sângele sfinților și prorocilor și *Tu le-ai dat să bea sânge căci sunt vrednici.* Apoi vocea spune: „*Da, Doamne, Dumnezeule Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!*” (vs.7).

Dragi frați și surori, noi am ajuns în timpul sfârșitului și dacă noi nu spunem aceste lucruri în aceste servicii, eu mă întreb: unde altundeva vor fi spuse? Dacă îmi permiteți să vă fac să meditați puțin mai mult, gândiți-vă că cei care umblă aiurea cu învățătura celor șapte tunete și care scriu și pe Internet, spun că aceia care așteaptă revenirea lui Isus Hristos, așteaptă degeaba, căci Domnul a venit deja în 1963. Aceste lucruri apar pe Internet și fac trimitere la proroc. Ei merg din țară în țară, și nu predică altceva decât prostii. Când Domnul vine, eu plec. Atâta timp cât eu sunt încă pe pământ, Domnul nu a venit. Noi am auzit că doi vor fi într-un pat, doi vor fi la câmp, doi la moară, și unul va fi luat. Astăzi toți sunt încă aici. Îi mulțumim lui Dumnezeu că încă suntem aici. Dacă Biserica ar fi fost gata, Domnul ar fi venit deja. E doar din cauza noastră. În 2 Petru 3 este scris că Dumnezeu așteaptă încă cu îndelungă răbdare. Timpul este foarte, foarte înaintat, dar Dumnezeu așteaptă până când ultimii sunt chemați, spălați și curățiți. Cei care aparțin de Mireasa Mielului trebuie să fie desăvârșiți. Apoi, trâmbița va suna, vocea arhanghelului se va auzi, iar Domnul va veni să ne ia acasă. La ce mi-ar folosi să tot repet: „Prorocul a zis, prorocul a zis”, dacă aş

predica învățătura celor șapte tunete, înșelând oamenii cu aceste lucruri care nu sunt decât vânt? Noi am fost avertizați în privința fiecărui vânt de învățătură care bate peste tot. Eu însumi nu aș fi crezut-o, dacă nu aș fi auzit-o în limba germană, în dialectul... „Ascultați, Îngerul din Apocalipsa 10 a coborât și a intrat acum în această clădire!” Nici eu nu aș fi crezut, dacă nu aș fi auzit-o cu urechile mele pe acea casetă. Nu și iarăși nu! Domnul se va întoarce, iar morții în Hristos vor învia întâi, apoi noi cei vii, care am rămas, vom fi schimbați și luați împreună în slavă. Biserica Mireasă nu are nevoie să creadă lucrurile nebunești care sunt predicate acolo. Noi credem Cuvântul curat și sfânt care rămâne pe veci! Dumnezeu poruncește să nu mai aibă loc nici un amestec, ci mai degrabă ca poporul lui Dumnezeu să fie despărțit, curățit, purificat și pătruns de Cuvântul adevărului. Atunci se va împlini Cuvântul citit de noi în introducere. 2 Timotei 2.19: „*Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu, stă nezguduită...*” Înainte sunt amintiți doi bărbați, Imeneu și Filet, care spun că învierea a avut deja loc, înșelând și încurcând mințile oamenilor.

Așa cum a fost la început, așa este și acum, la sfârșit. Diferiți bărbați își fac apariția fără să aibă o chemare și o trimitere, fiind ei înșiși înșelați și confuzi, iar oamenii care îi ascultă, rămân în confuzie și, de aceea, rugăciunea noastră comună este ca Dumnezeu să vină jos într-un așa fel încât prezența Lui să se manifeste în adunările sfinților, ca toți cei rânduiți pentru viața veșnică, să primească orientare și să se întoarcă la Dumnezeu.

Citim mai departe, partea a doua din 2 Timotei 2.19: „*Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui și oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege. Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint...*” Apoi sunt numite vasele. Apoi, continuă cu ultima parte a versetului 21: „*...va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună.*” Aici avem semnul și pecetea. Pecetea lui Dumnezeu poate fi doar acolo unde sufletul a fost umplut cu o substanță divină. Dacă doriți, puteți lua și Apocalipsa 7 în completare. Înainte de pecetluirea celor 144 000 din cele 12 seminții ale lui Israel, este scris despre îngerul care se suie din Răsărit, având pecetea lui Dumnezeu pentru a-i pecetlui pe slujitorii lui Dumnezeu pe frunțile lor.

Aceasta îmi amintește de ceva din urmă cu mulți ani, de Elad. Am făcut o escală acolo la venirea din India și am venit în Elad. Și, într-o noapte, pe când mă plimbam pe marginea unui râu, am auzit deodată pe cineva lovind apa. M-am uitat și – era destul de aproape – cineva era botezat. Cineva se boteza. M-am gândit: „E interesant că are loc un botez aici în Israel, în Elad, la Marea Roșie!” Am așteptat până s-a încheiat botezul, am urmărit unde mergeau acei domni. Ei mergeau la hotelul Moria. I-am urmat și i-am spus recepționarului că vreau să vorbesc cu acel om. El a coborât împreună cu un mic grup, și l-am întrebat ce îl aduce în Israel și ce îl face chiar să și boteze aici. El m-a întrebat dacă știu unde este Răsăritul. Eu am spus: „Da. Acolo unde răsare soarele. Acesta e Răsăritul.” El a spus: „Da. Foarte corect. Răsăritul este acolo unde soarele răsare.” El m-a întrebat dacă știu unde este situată Japonia. Eu i-am răspuns că știu. El a spus: „Doar pentru orientare, Japonia este în Est.” „Și dacă vrei să știi mai exact, eu sunt îngerul din Apocalipsa 7, care vine din Răsărit cu pecetea lui Dumnezeu și eu sunt și cel care face botezul.” Nu vă puteți imagina ce s-a petrecut în inima mea! Atunci i-am spus unde trebuie să aterizeze. Uneori trebuie să fi mai dur. Oamenii obișnuiau să spună că dacă vrei să cioplești o stâncă dură, ai nevoie de un ciocan dur. Dar numai pentru a o mai sublinia încă odată, oamenii au ideile și inspirația lor, dar fiecare inspirație care nu este în acord cu Cuvântul, este falsă. Indiferent de ce simt sau nu simt oamenii, aceasta nu contează deloc. Tot ceea ce vine de la Dumnezeu este întotdeauna verificabil. Tot ce vine de la Dumnezeu poate fi verificat cu Scriptura. Dumnezeu nu adeverește decât Cuvântul Lui.

Frați și surori, haideți să mai citim din Petru, de unde am citit la început cuvintele de avertizare ca toți să vedem despre ce este vorba. Lăsați-mă să o spun foarte clar: noi nu avem nevoie doar de o orientare generală, ca să cunoaștem care este a patra putere mondială, că puterea religioasă conduce puterea politică, având frâul în mână, așa cum e descris în Apocalipsa 17. Și dacă vedem acum modul cum puterea politică se supune puterii religioase, și că toate se concentrează în mâna puterii religioase care este și o putere politică, lucru care nu este întotdeauna foarte clar vizibil, noi observăm și vedem toate aceste

lucruri, dar dacă noi, văzând toate aceste, ratăm pregătirea noastră și ascultarea de Cuvânt, acordarea noastră cu Cuvântul, și dacă vorbim doar despre partea profetică, dar nu și de acea parte care ne privește pe noi, pentru a veni la Cuvântul adevărului prin credință și ascultare, ca Dumnezeu să-și poată pune pecetea Lui asupra noastră, a celor care am primit Cuvântul. Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui, iar pecetea constă în faptul că El îi cunoaște pe ai Lui, iar ai Lui Îl cunosc pe El. El a devenit Păstorul nostru, El ne conduce. O oaie sau un miel nu trebuie să se roage să producă lână, pentru că este parte a naturii lor ca lâna să crească de la sine. Același lucru este și cu adevărații copii ai lui Dumnezeu, fără nici un efort, viața lui Dumnezeu din noi se manifestă în exterior prin roadele Duhului, nu prin darurile Duhului, ci prin roadele Duhului. De aceea, la venirea Lui, Domnul va căuta roade.

Avem aici două versete din Romani 8 și Iacov 5 prin care vom face o comparație. În Iacov 5 citim: „*Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, căci venirea Domnului este aproape!*” În Romani 8 citim că întreaga fire suspină, de asemenea și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în aceste trupuri pentru că avem un drept la schimbare. Îmbătrânirea și moartea nu au aparținut de planul original al lui Dumnezeu. La înviere nu vom mai îmbătrâni niciodată și nu vom muri niciodată, ci vom rămâne tineri pentru totdeauna. Așa cum Iov a spus în capitolul 33, noi vom fi întorși dinou în zilele tinereții noastre. Îmbătrânirea, bolile și moartea nu vor mai exista. În mod cu totul deosebit, noi cei care am îmbătrânit, înțelegem și simțim că ceva nu este în ordine pe acest pământ, că nu ne simțim bine în acest trup făcut din țărână. Ceea ce provine din pământ, se va întoarce în pământ. Dar numai până în ziua revenirii Domnului, când nu vom fi dezbrăcați, ci îmbrăcați, când nu va mai trebui să murim, ci vom fi schimbați. Eu am spus-o de multe ori că noi suntem prima generație care poate spune cu toată siguranța că din cei care sunt astăzi aici nu vor adormi cu toții, ci vor fi schimbați. Eu o cred. Eu sunt convins de asta. Voi puteți gândi ce vreți, dar eu sunt convins de acest lucru.

În 1 Petru 1.2 este scris: „...după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie



*înmulțite!”* Deci, nu doar eliberare și mântuire a sufletului, ci să ajungem la ascultare, sfințire prin Duhul, prin stropirea sângelui. Trei sunt cei care dau mărturie: Cuvântul, Duhul și sângele. 1 Ioan 5.8. Noi credem că în Biserica Nouului Testament Dumnezeu nu a lucrat în cap prin cunoștință, ci a lucrat în inimă, prin descoperire. Nu este doar scris: „*Voi face un nou legământ...*”, și vă voi da un nou cap, ci vă voi da o inimă nouă. Un duh nou, o nouă viață. Viața lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu. Prețul a fost plătit pe crucea de la Golgota. Viața sfântă a lui Dumnezeu care era în Mielul lui Dumnezeu care și-a vărsat sângele prin care suntem mântuiți, se întoarce în cei răscumparați, iar Răscumpărătorul trăiește în cei răscumparați pentru a-Și trăi viața aici. Așa cum a spus Pavel în Efeseni, carne din carnea Lui, os din oasele Lui. Nu un amestec, ci Cuvântul original al lui Dumnezeu, prin har.

Frați și surori, în legătură cu botezul care va urma – pentru că s-au adăugat mai mulți – lăsați-mă să spun acestea: cerința este ascultarea de Cuvânt. Conform Scripturii, conform cuvintelor Domnului înviat, în Marcu 16.16 este scris: *Cine crede și se va boteza, va fi mântuit*. Nu eu am scris aceste cuvinte aici, ci sunt cuvinte care au ieșit din gura Domnului înviat care la început și-a trimis ucenicii să predice Evanghelia și, apoi să îi boteze pe aceia care au crezut. Botezul este legământul unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu. Așa o scrie Petru. Nu curățirea de întinăciunile trupești, pentru că acest lucru are loc la pocăință. Noi murim cu Hristos, apoi suntem înmormântați împreună cu el, pentru a învia cu EL la o viață nouă. Conform legii lui Dumnezeu nou-testamentale, botezul este obligatoriu. Este o indicație pe care Domnul a dat-o și a cărei aplicare nu a lăsat-o la latitudinea noastră, ci El ne poruncește fiecăruia din noi să procedăm întocmai.

Prima dată vine predica, iar predica vine din Cuvânt, iar din Cuvântul lui Dumnezeu vine credința, apoi cei ce cred sunt botezați, conștient botezați și, prin aceasta, ei fac legământul unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu. De aceea, se poate spune pe bună dreptate că botezul copiilor sau stropirea nu au nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Nu este scris în această Carte! Domnul a luat copilașii în brațe și i-a binecuvântat, dar botezul l-a lăsat apostolilor care au predicat Cuvântul, oamenii credeau și botezul era efectuat. Înapoi la rânduiala

divină a Noului Testament, așa cum a fost aceasta la început. În Faptele Apostolilor 2.41 apare concluzia primei predici a lui Petru: „*Toți care au primit Cuvântul cu bucurie au fost botezați.*” 3000 de suflete au fost adăugate la numărul lor.

Deci, toți cei care au primit Cuvântul, care au auzit predica, care au crezut și s-au pocăit, primindu-L pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal, aceștia sunt botezați. Acesta este calea biblică pe care s-a umblat la început și aceasta este calea pe care trebuie să se umble până la sfârșit, în ascultare de Cuvânt. Numai dacă devenim împlinitori ai Cuvântului, în ascultare, putem fi sfințiți prin Duhul în Cuvântul adevărului. Toate celelalte sunt gânduri și fapte care trec pe lângă Dumnezeu. Dacă noi trecem pe lângă Dumnezeu, El va trece pe lângă noi. Doar cel care aude chemarea Lui acum, o va auzi și atunci. Doar cel care vine acum la Hristos, va putea veni la El atunci când se va auzi strigătul din ceruri.

Dumnezeu să binecuvânteze Cuvântul Lui în noi toți. El să ne facă să pricepem cât de serioase sunt aceste lucruri. Este o problemă de viață sau de moarte, de a fi sau nu cu Dumnezeu, de a avea sau nu parte de întâia înviere. În aceasta este cuprins totul. Dumnezeu să ne dea harul să ne decidem acum și să luăm hotărârea cea bună. Domnul a făcut-o pentru noi. El a devenit jertfă pentru noi, așa cum am spus. El Și-a vărsat sângele, Și-a dat viața pentru noi ca să ne răscumpere prin sânge și ca viața Lui să se întoarcă în noi. „*Tată, Tu în Mine și Eu în ei, ca noi să fim una!*” Nu o unitate politică, nu un Guvern Mondial sub conducerea Romei, ci o unitate spirituală cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. Sub sângele Mielului, conform Cuvântului lui Dumnezeu, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Cel care are urechi, să asculte ce zice Duhul Bisericii, pentru că ceea ce spune Dumnezeu creează o legătură, iar noi auzim acum ultimul mesaj de dragoste al lui Dumnezeu înainte ca ușa să se închidă. Cel ce vrea, să vină și să bea fără plată din apa vieții!

Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu noi. Voi nu faceți o favoare nimănui, ci este doar pentru mântuirea voastră. Noi trebuie să spunem ca și Pavel: vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu! Lăsați-vă scoși din toate lucrurile religioase și fiți transpuși în Împărăția lui Dumnezeu pentru a vedea ceea

ce Dumnezeu a pregătit pentru noi. Lui, Singurului Dumnezeu, care a devenit Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, a Lui să fie lauda și slava, acum și pentru toată veșnicia! Aleluia! Amin! Ne ridicăm și cântăm „Așa cum sînt” .

Ne aplecăm capul și rămânem într-o rugăciune liniștită. Lăsați-mă să întreb dacă sunt persoane în mijlocul nostru care văd seriozitatea acestui ceas, care au auzit avertizarea divină și vor să-i dea atenție! Astăzi dacă auziți glasul Lui – nu glasul unui predicator, ci glasul Lui. Numai atunci când toți înțeleg că Domnul folosește gura unui om ca să predice Cuvântul scris spre a deveni în noi Cuvântul descoperit și prin noi Cuvântul trăit, astfel ca promisiunile și cuvintele să fie și împlinite, pentru ca Domnul să ne poată pregăti pe toți. Ca să vedem împlinite cele scrise în Romani 8, și nu ce e scris în Iacov 5: Nu vă vorbiți de rău unii pe alții. Să nu mai existe vorbiri de rău despre frați, ci dragostea lui Dumnezeu și legătura desăvârșirii să fie strânsă în jurul nostru ca dragostea lui Dumnezeu să ne umple inimile, iar noi să ne iertăm unii pe alții cum ne-a iertat Dumnezeu în Hristos. Să ne acceptăm și să ne primim unii pe alții cum ne-a primit pe noi Dumnezeu în Hristos.

Să nu mai rămână decât ce este scris în Romani 8, că noi așteptăm împreună cu toată creația să fim eliberați de robia stricăciunii, pentru a avea atunci acele trupuri de slavă. Este dreptul nostru pentru că noi am primit Duhul ca cel dintâi rod. Dacă Duhul Celui care a înviat pe Hristos din morți locuiește în trupurile noastre muritoare, atunci El va învia trupurile noastre muritoare. Aceasta este nădejdea noastră. Este mai mult decât o nădejde. Este o siguranță a credinței în noi pentru că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său ca să îl împlinească.

În timp ce stăm cu capetele aplecate, într-o rugăciune liniștită, eu nădăjduiesc și cred predica le-a vorbit tuturor și că ei simt prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu este prezent. Clădirea este umplută de prezența lui Dumnezeu. Într-o teamă sfântă, noi am auzit Cuvântul Lui. El ne-a vorbit. Noi venim la El așa cum suntem. Înainte de a ne ruga împreună, permiteți-mi să întreb: câți sunt cei care L-au primit pe Domnul Isus și vor să fie botezați biblic? Ridicați-vă mâinile ca să vă putem vedea. Opt persoane. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să fie cu voi! El este cu toți cei ce umblă pe căile Lui, care umblă biblic pe calea

mântuirii, prin pocăință și credință. Cu aceștia este El! Începutul trebuie să fie corect, ca și sfârșitul să fie corect. Sfârșitul va fi încununat doar dacă începutul a fost corect. Începutul trebuie să fie conform Scripturii, iar apoi sfârșitul va fi de asemenea conform Scripturii. Ce bine că noi nu reprezentăm doctrinele unei biserici, ci învățătura lui Hristos, învățătura apostolilor, a Cuvântului! Noi stăm de partea acesteia cu tot ce este în noi. Și nu vom mai permite celui rău să-și facă lucrarea lui în mijlocul poporului lui Dumnezeu prin tradiții. În mijlocul poporului lui Dumnezeu stăpânește Cuvântul lui Dumnezeu și numai rânduiala divină. Toți să se supună acestei rânduieli divine. Fratele Russ se va ruga împreună cu noi...